

ORATIO

DE SANCTO PRESULE HISPALENSIS

ISIDORO,

HISPANIARUM DOCTORE ET PRIMATE HABITA

IN ISIDORIANO COLLEGIO

A CRISTOPHORO DESTEBAN

AD SENATUM

ILLUSTRISSIMUM ECCLESIAE HISPALENSIS,

DIE IPSI DOCTORI SACRA

SOLE AD OCCASUM PROPERANTE

ANNO A REPARATA SALUTE

M.DCCCXXXII.

TYPIS REGIIS.

ONTARIO

MINISTER OF EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

EDUCATION

*Viri Perillustres Senatus Ecclesiae Hispalensis,
Rectores hujus Collegii Magnifici et Vigilantissimi.
Professores ingenio, et eruditione Præstantissimi.
Cives, cujuscumque conditionis, ac ordinis omnes
spectatissimi.*

*Tu, denique Florentissima Collegiarum Corona, Spes
Patriæ, Parentum Expectatio, Nostri Amores et
Deliciæ.*

Si tanta mihi hodierna die P. C. esse variarum rerum eruditio, atque dicendi facultas, quantam opto, et rei dignitas postulare videtur, perfectissimum vobis opus me exhibere posse non dubito. Dicendum enim mihi est non de vulgari aliquo homine ex infima plebecula excitato; sed de clarissimo nostro Antistite Isidoro, nobilitate, virtute, sapientia celeberrimo. Vellem P. C. vellem quidem habere vim Demosthenis, Iphicratis copiam, Ciceronis elegantiam, ut, quo decet modo, rem mihi commissam tractarem. Sed cum id præstare non possim, vestræ prudentiæ erit condonare meæ imperitiæ; atque parvæ ætati. Et etiam animadvertite non meo consilio, sed jussu et arbitrio eorum, quibus obtempero, ex hoc edito loco me dicere coactum. Atque illud Poetæ in memoriam, quæso, revocate: „Licet vires desint, est tamen laudanda voluntas.“ Vestra igitur humanitate et prudentia fretus, opus, quod in me suscipi, aggredior.

Si quis forte est, qui putet, casu fatove evenisse, ut Isidorus noster ea ætate nasceretur, qua

res fere omnes maxime Ecclesiæ Hispaniæ erant confusæ, perturbatæ, et prope deletæ; is quicumque sit, vehementer errat. Non enim, ut puto, casu, vel fato, sed singulari, et admiranda Dei Maximi providentia id factum est. Quod quidem ostendit, et nobilitas parentum pueri nascentis, et egregia indoles ejus, et ejusdem fratrum conditio, et tandem rerum futurarum probavit eventus. Sortitus est enim Isidorus parentes, et generis nobilitate, et professione Christianæ Religionis clarissimos. Sed non est, cur hac ratione Isidorum velim nimis extollere. Nam parentes et proavos, et quæ non fecimus ipsi, vix ea nostra voco.

Puer adhuc Isidorus, parentibus ejus vita functis, curæ et tutelæ fratrum, Leandri, Fulgentii et Virginis Florentinæ traditur atque commendatur. Qui certe tantam curam, et diligentiam adhibuerunt in pueri fratris animum informando, ut non modo de eo jam bene sperare, sed etiam confidere possent, talem futurum, qualem postea cognitum judicarunt. Latinis, Græcis, et Hebraicis litteris institutus, ad humanitatis studia animum intendit. Hæc enim ad excolendum, ornandum, et perficiendum animum magnopere juvant. Nam adolescentiam alunt, senectutem oblectant, secundas res ornant, adversis perfugium ac solatium præbent, delectant, domi, non impediunt foris, pernocant nobiscum, peregrinantur, rusticantur. Quantum autem his studiis Isidorus profecerit, libri ea de re ab eodem postea scripti apertissime testantur. Sed institutionis ejus ordinem persequamur. Imbutus et efformatus ejus animus harum litterarum cognitione, ad naturæ scientiam animum appulit.

tanta diligentia, ut caelestia, terrena, et subterranea inquireret, studeret, intelligeret. Hinc nec planetarum, nec stellarum numerus, ordines, cursus illum latere potuerunt. Animalium naturas, species, et qualitates, arborum genera, virtutes, et differentias, et plantarum, atque herbarum etiam minimarum classes, et proprietates optime calluit. Ita ut, de eo verissime prædicari possit, quod de sapientissimo Rege Salomone legitur, quod nempe disputavit a cedro quæ est in Libano usque ad hisopum quæ egreditur de pariete.

His ergo litteris satis nutritus, educatus, et altus, ad sacras litteras animum convertit: in quarum studio tantum profecit, ut non modo obvios, et faciles sensus, sed etiam reconditos et difficiliore fuerit rimatus, invenerit, perceperit, atque exposuerit. Doctorum Christianorum, quos jure Ecclesiæ Patres appellamus, libros assidue pervolvebat, legebat, meditabatur. Hac enim ratione duxit facilius ad intelligentiam Divinorum Oraculorum se posse pervenire. Duce igitur et Magistro Leandro tantam sibi bonæ doctrinæ copiam Isidorus comparavit, ut si illum sermocinantem, aut disputantem audires, Hieronymum, aut Augustinum te audire crederes. Tantum valet prætantia Magistri!

Hinc merito Ludovicus Vivesius, generosus Velentinus in libris aureis de tradendis Disciplinis præcipit, et inculcat sæpe, ut in Publicis Academicis ad informandos adolescentium studentium animos, viri probis moribus præditi, et doctrina præstantes destinentur. Et probe. Quid enim quæso, ab iis Magistris, qui scientiæ, quam tradunt, corticem, et superficiem tantum noverunt, erit ex-

pectandum? Quique nunquam Minervæ Sacras Aras adierunt, neque Sacraria penetrarunt? Hi non doctos Discipulos educunt, et institunt, sed garrulos ineptos, saxis et stipitibus rudiores. Neque est, cur spectes, ut hujusmodi homines exuta barbarie, qua sordent, bonæ doctrinæ fontes assequantur. Omnis enim præclara doctrina optimis libris continetur: cum autem isti, quinam hi libri sint, et ubi inveniantur; neque fando unquam audiverint; an in rerum natura existant, prorsus ignorant. Sic ergo numquam ad scientiæ fastigium et culmen perveniunt, sed præconcepta animo ita præjudicia retinent, ut facilius ab Hercullis manu Clavam extrudas, quam ab eorum animis falsas sententias. Sed non criticum sed oratorem ago. Eo unde egressa est, se conferat oratio.

Ast Isidorus tam præstanti Magistro usus hos scopulos vitavit, Syrtes omnes superavit, sapientiæ nactus est summum fastigium. Sed cum Divinæ scientiæ latissimos campos percurrisset, uberrimosque fructus collegisset, ad sacros Canones, Ecclesiastici regiminis formam ejus animus aspirat. Successu adeo felici hujus facultatis peritiam est assecutus, ut nullus esset Canon, quem non legerit, et cujus sensum ac spiritum non penetraverit. Multa quidem et præclara erat in juvene Isidoro scientia!

Sed cum scientia suapte natura tumida sit, et hominem inflat, arrogantemque reddat, nisi cum charitate artissimo vinculo jungatur, Isidorus ita scientiam cum charitate conjunxit, ut non illum scientiæ inflatione, sed charitatis ardore duci appareret. Tunc enim tantummodo Sapientiæ, et Eloquentiæ rivos aperiebat, cum Religionis causa erat

agenda. Ob id ergo sæpe cum Arianis in arenam descendit, atque cum ipsis manus in pugna consecruit. Ab arena semper, prostrato hoste, victor discessit. Id Ariani æquo animo non ferebant, et vehementer dolebant, se ab adolescente impugnari, revinci, ac detruncari. Itaque ira, et vindictæ desiderio incensi, laqueos tendunt, et insidias parant, ut si possint, Isidorum e medio tollant. His certe periisset nisi Leandri prudentia, et cura fuisset servatus.

Sed vos P. C. qui me hactenus Isidori studiorum curriculum, et primos fructus exponentem, summa humanitate audivistis; eadem quæso, Pastoralem ejus sollicitudinem referentem prosequimini.

Cum Isidorus ob suam sapientiam, et eminentes virtutes omnibus esset notus, acceptus, et charus, Leander ejus Frater, qui sedem Hispalensem tum temporis occupabat, summo omnium civium mærore moritur. Cujus corpore officiis ac honoribus debitis sepulto, Clerus et Populus dignum Leandro succesorem eligere meditantur; sed cum nullum ei parem et similem, nisi Isidorum germanum ejus fratrem invenissent, communi omnium consensione Episcopus Hispalensis acclamatur, et in sedem fratris sufficitur, Rege Recaredo approbante.

Isidorus igitur licet invitus sedem Boeticæ Provinciæ occupat. Summi Dei nonnulla templa a fundamentis extruxit, colapsa plurima injuria temporum reparavit, quæ etiam ornavit, ditavit, et sacra suppellectili instruxit. Atque quam larga manu egenes Christi pauperes sublevavit! Quandoque est visus per dies integros pauperibus eleemosynas erogare.

Sed præcipua ejus cura fuit, ut errantes ad veritatis frugem reduceret, vitiorum cæno immersos, et inquinatos ad virtutis viam revocaret. Atque ad hunc finem adversus hæresim, luxum, libidinem, avaritiam, et cætera vitia ex edito loco in Ecclesia tamquam alter Chrisostomus solebat detonare. Sed quodnam fuit Pastoris officium, quod ejus diligentia omisserit? Clerici erant probis moribus ornandi, atque scientia imbuendi? Ad id ergo Isidorus Clericorum Seminarium instituit. Disciplina Ecclesiastica colapsa erat reparanda? At coacto Secundo Hispalensi Concilio Isidorus reparavit. Non est hoc loco prætermittendum factum illud singulare quod, cum hoc Concilium ageretur, accidit. Quidam Gregorius ex hæresi Acephalorum in Synodum se ingerit, et Isidorum laceravit, ut secum de sua hæresi certaret; sed ea lege, atque omine, ut qui victus a pugna discederet, ea pena multaretur, quam iudices vellent statuere. Isidorus divino favore fretus, cum eo coram Patribus disputat, tanta Sacræ eruditionis copia, atque eloquentiæ vi, ut adversarium prorsus profligaret, ad ejurandam hæresim coegerit, et ad Catholicam veritatem amplectendam. O præclaram viri Sapientiam! O facundiam admirandam et singularem! O tempus in studiis bene collocatum!

Cum his agendis Isidorus tempus insumeret, non destitit in futurum prospicere. Optime enim noverat, nihil magis scientiarum progressus impedire, quam librorum penuriam. Quàmobrem concilium cepit scientias omnes in pluribus libris fusas, et quasi dissipatas in compendium reduce-

re, ut hac ratione, qui vellet, quod utile et pretiosum in litteris esset, facile disceret. Ad id quot libros comparavit! Quantum legit! Quantum laboravit, ut more apum purum mel a fecibus seligeret! Hujus laboris sunt fructus uberrimi admirandi illi Etymologiarum libri, in quibus nihil est, quod possis desiderare. Hic enim, et sermonis latini castitas, et proprietas, et omnium fere scientiarum Encyclopaedia, et brevitatis, et perspicuitas cum quadam gratia conjuncta inter se de palma certant. O Divinum acumen! O praeclarum opus!

Cum etiam vellet negotia Ecclesiastica bene administrari, ac judicia ordine dirigi, opus elaboravit, in quo tantas opes Juris Canonici invenias, ut Cræsi divitias præ illis contempnas, et nihili facias. Historiam etiam attigit; optime enim noverat, quantum illa conferat, et ad animi culturam, et ad vetustatis cognitionem. Est enim testis temporum, lux veritatis, vita memoriae, magistra vitæ, nuntia vetustatis, amica veri. Scripsit enim librum, quem Chronicon appellavit, ubi Historiam a mundi exordio usque ad suam ætatem pulcherrime texit. Gothorum, et Vandalorum originem, propagationem, Regum successiones, et dominationem breviter, et eleganter descripsit. Antistitum Toletanorum seriem etiam exornavit. Sed quorsum hæc? Affirmari potest, et quidem verissimè, nullum esse litterarum genus, in quo Isidorum, non fuisse versatum, quod non calluerit, atque de eo scripserit. Sic nos idem de Isidoro judicium ferimus, quod de eo tulisse scimus discipulum ejus Braulium. Cujus verba libentissimè usurpabimus. „Quem, inquit, (post relata Isidori opera) Deus post tot defec-

„tus Hispaniæ novissimis temporibus suscitans, (cre-
do ad restauranda antiquorum monumenta) „qua-
„si quandam apposuit destinam: cui non immeri-
„to illud philosophicum a nobis aptatur: nos, in-
„quit, in nostra urbe peregrinantes, errantesque
„tanquam hospites, tui libri, quasi domum, redu-
„xerunt, ut possimus aliquando qui, et ubi esse-
„mus agnoscere. Tu ætatem patriæ, tu descriptio-
„nem temporum, tu Sacrorum jura, tu Sacerdo-
„tum, tu domesticam, publicamque disciplinam,
„humanarumque rerum nomina, genera officia, cau-
„sas aperuisti.“

Videbatur certe vir tantus mori non debuis-
se, sed singulari privilegio immortalitate donandus.
Sed ineluctabili naturæ vi, ac necessitate quicum-
que nati sunt, mori necessario tenentur. Hinc Ho-
ratus Satyricus vere et eleganter dixit: „Pallida
„mors æquo pulsat pede pauperum tabernas, Re-
„gumque turres.“ Isidorus igitur, cum homo esset,
ut reliqui homines, commune naturæ tributum sol-
vit. O miseram rerum humanarum conditionem! O
fluxam, et inconstantem hominum fortunam!

Nunc P. C. habere vellem, aut pingendi Apel-
lis peritiam, aut eformandi statuas Policleti dexte-
ritatem, ut vividis coloribus possem depingere ea,
quæ Isidori mortem consequta sunt. Hæc duæ
voces tantum alternæ in urbe audiebantur: Antis-
titem Isidorum fuisse emortuum, et omnes Civita-
tis ordines, eo amisso, esse desolatos. Nemo fuit
animo tan agresti, et duro, ut ejus morte non
commoveretur. Gravissimi Jesu-Christi Sacerdotes
suspensi, et mæstissimi sedent, castissimæ Dei vir-
gines lacrimantur, Matronæ honestissimæ afflictan-

tur, pauperes vociferantur, omnes Civitatis ordines dolent, ac mærore conficiuntur.

Æquum quidem fuit, ut qui vivens utilitati omnium prospexit, omnium civium lacrimis moriens fuerit flectus. Ast nos certe gaudere debemus, ac Isidoro nostro gratulari, propterea quod mortali vita relicta, immortalem in Coelis est nactus, ubi exultans, et triumphans inter innumera Beatorum millia perpetuus pro nobis omnibus intercessor assistit.

DIXI.

This document contains information that is confidential and its disclosure to unauthorized persons could result in the identification of sources and methods of the FBI. It is intended only for the use of the FBI and its authorized personnel.

SECRET

This document contains information that is confidential and its disclosure to unauthorized persons could result in the identification of sources and methods of the FBI. It is intended only for the use of the FBI and its authorized personnel.

Letras de los Villancicos que se cantaron en la solemne fiesta que al ínclito Doctor Sr. S. Isidoro, Arzobispo de Sevilla y Primado de las Españas, consagraron los alumnos de su Colegio el día 4 de Abril de 1832.

VILLANCICO PRIMERO.

Introducion.

Los jóvenes dichosos,
que estan bajo la sombra
del ínclito Isidoro,
á su protector Ioan,

En su amor encendidos:
dulces versos entonan:
nuestra voz á las suyas
unamos melodiosas.

Estrivillo. Es Isidoro escudo
de la Iglesia, es la cota,
que despiadadas flechas
heréticas embota.

Coplas. 1... Si las heréticas huestes
la tremenda alarma tocan,
vanos serán sus esfuerzos,
vanas sus voces furiosas.

Es Isidoro escudo &c.

2..... Si la turba descreída
viles banderas tremola,
ellas serán abatidas
por una mano briosa.

3..... Si ardues mil, torpes tramas
el bando incrédulo forma,
sus tramas y sus ardues
diestra pericia sofoca.

Es Isidoro escudo &c.

VILLANCICO SEGUNDO.

Hoy de Isidoro los timbres
llega á celebrar la Iglesia
pues fué antídoto su pluma
contra la soberbia herética.

El ejército Arriano
ya no tremola banderas.

sino á los pies de Isidoro
rendido las manifiesta.

Estrivillo. Herética arrogancia
abate ya tus fuerzas
que una feliz pluma
destruye tus cautelas.

Coplas. 1... Isidoro nació al mundo
para ser flor de la Iglesia,
honra y honor de Sevilla
luciendo sol en su esfera.

2..... Este es el Doctor egregio
que Recaredo celebra
el que á la Arriana furia
llegó á quebrantar las fuerzas.

VILLANCICO TERCERO.

Introducion.

Ya amanece el claro dia
que á infiel noche desterró,
ya sucede la alegría
ya el lamento terminó;
porque un astro peregrino
se presenta deshaciendo
toda sombra, combatiendo
á las huestes del error.

Estrivillo. Sol deseado
astro brillante,
Doctor amado
de España amante.

Coplas. 1... Envidioso el Arriano
nociba zizaña siembra,
mas la ofusca y la consume
de Isidoro la destreza.

2..... Lleguen al Sacro Alcazar,
dó en celestial asiento
el inclito Isidoro
mora con el Eterno.

FIN.

PRÆCLARISSIMO

HISPANIÆ DOCTORI

CHRISTIANI ORBIS FULGENTISSIMO SIDERI,

HISPALENSIS QUE ECCLESIAE PRÆSULI

ET PATRONO VIRTUTIBUS ET SCIENTIA

NEMINI SECUNDO

DIVO ISIDORO

HUMILLIME

S. D. O.

HAS EX MORALI PHILOSOPHIA DESUMPTAS THESES

D. RAYMUNDUS JOSEPHUS DELGADO

ET ORDUÑA,

*Isidoriani Collegii alumnus et Philosophice auditor, quas
ab adversariorum cavillationibus liberare conabitur.*

OPEM EI FERENTE

BACCALAUREO IN PHILOSOPHIA ET SACRA THEOLOGIA

D. JOSEPHO MARIA GONZALEZ ET CASTRO,

PHILOSOPHICÆ CATHEDRÆ IN EODEM COLLEGIO

MODERATORE.

THESIS.

1.^a

Essentialem atque intrinsecam esse humanarum actionum differentiam nemo nisi insanus negare audebit.

2.^a

Sapientissimum ac supremum cunctarum rerum Creatorem interno cultu nos prosequi debere, aperte ratio docet.

3.^a

Necdum internum verum etiam externum á nobis Deum exigere cultum maximi momenti rationes evincunt.

HISPALI,

IN COLLEGIO D. ISIDORI NOMINI SACRATO

PRIDIE NONAS APRILES

ANNI A DOMINI NATIVITATE 1832.

VESPERE.